

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **Ing. R. Š.**, bytem X, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.3.2013 č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č.j. X ze dne 21.12.2012, kterým Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle Smlouvy mezi ČR a Bulharskou republikou, o sociálním zabezpečení, č. 2/2000 Sb. m. s. a dle Dohody mezi ČSR a SSSR, o sociálním zabezpečení, č. 116/1960 Sb.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítá, že pro nárok na starobní důchod jí měla být zhodnocena doba studia v letech 1959 – 1967, nejdříve v Bulharsku a posléze na území Ruské federace. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2012 č.j. 4Ads 145/2011-71, který vyjadřuje její přesvědčení, že uvedená doba studia jí měla být zhodnocena. Namítá, že jestliže vnitrostátní předpis přímo obsahuje ustanovení o hodnocení doby studia v cizině, pak tímto dává všem svým občanům jednoznačně najevo, že takovou dobu považuje za „svoji dobu“, tedy že ji pro účely důchodových nároků svých

občanů sám hodnotí a to bez ohledu na skutečnost, že tato doba fakticky byla získána v cizině. Dále poukazuje na rozhodování Ústavního soudu v oblasti česko – slovenských důchodů, a sice, že mezinárodní smlouva nemůže zakládat pro státní občany horší postavení, než mu zaručují vnitrostátní předpisy. Namítá, že tím, že jí byl přiznán „solo“ český důchod, neboť na území České republiky získala 25 let pojištění, mezinárodní smlouva pro ni nemá žádný pozitivní efekt a na její existenci pouze doplácí.

Žalovaná ve věci podala vyjádření, ve kterém uvedla, že žalobkyni byl starobní důchod přiznán rozhodnutím ze dne 16.11.2004 č.j. X od 27.4.2004 podle § 29 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Co se týče doby pojištění, kterou žalobkyně získala na území České republiky, ta byla zhodnocena na podkladě dokladů, které byly uloženy v evidenci žalované, popř. byly předloženy při uplatnění žádosti o starobní důchod. Co se týče dob pojištění včetně studia získaných na území Bulharska a Ruské federace, tyto mohly být zhodnoceny pouze na podkladě potvrzení bulharského a ruského nositele pojištění, neboť se jedná o doby, které žalobkyně získala podle právních předpisů uvedených zemí a jimiž byla žalobkyně i coby studentka sociálně zabezpečena. Proto v intencích Smlouvy a Dohody bylo v předmětné věci postupováno, neboť pouze cizozemští nositelé pojištění mají pravomoc potvrdit dobu zaměstnání získané žalobkyní na území Bulharska a Ruské federace, hodnotitelné pro účely důchodového pojištění. Žalobkyně uplatnila žádost o starobní důchod v době, kdy oba zmíněné smluvní dokumenty byly v platnosti. Tento názor se neodchyluje od právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v Brně v rozhodnutí ze dne 22.3.2012 č.j. 4Ads 145/2011, na který žalobkyně v žalobě poukazuje. Předmětné rozhodnutí řešilo hodnotitelnosti dob pojištění získaných na území bývalého Sovětského svazu v situaci, kdy žádost o dávku důchodového pojištění byla uplatněna až po ukončení platnosti Dohody, tedy v takové právní situaci, kdy mezi Českou republikou a nástupnickým státem pozbyla Dohoda platnosti. Co se týče námitek žalobkyně, že vnitrostátní předpis přímo obsahuje ustanovení o hodnocení doby studia v cizině, žalovaná uvádí, že v tomto případě nestačí pouze splnění podmínky získání občanství v době uplatnění žádosti o důchod, ale je třeba, aby byla splněna podmínka vyslání ke studiu.

Ze spisové dokumentace žalobkyně soud zjistil, že žádost o důchod podala dne 12.5.2004. V žádosti žalobkyně uvedla, že se narodila v Bulharsku, kde studovala v letech 1960 – 1963 na střední polytechnické škole a v dalším studiu pokračovala na Leningradském institutu inženýrů v letech 1963 – 1967. Do roku 1979 pracovala v Bulharsku. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 31.1.2005 č. X byl žalobkyni přiznán starobní důchod od 22.7.2004 podle ust. § 29 zák. č. 155/1995 Sb., v platném znění a podle čl. 13 Smlouvy mezi Českou republikou a Bulharskou republikou, o sociálním zabezpečení č. 2/2000 Sb. m. s., ve výši 4.928,-- Kč měsíčně. Žalobkyně získala celkovou dobu pojištění ke dni 22.7.2004 v počtu 35 roků a 312 dnů. V České republice získala 25 roků a 27 dnů. Dále na území Bulharské republiky získala dobu pojištění 3.935 dnů, tj. 10 roků a 285 dnů. Tím, že žalobkyně získala na území České republiky 25 roků a 27 dnů doby pojištění, byl jí přiznán starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Rozhodnutím ze dne 5.9.2008 Česká správa sociálního zabezpečení dle č. 94 odst. 5 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 se zřetelem k čl. 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 na základě žádosti žalobkyně ze dne 5.3.2008 provedla přepočet výše českého starobního důchodu s ohledem na potvrzené bulharské doby pojištění, které žalobkyně získala v letech 1967 – 1979 na území Bulharské republiky. Rozhodnutím ze dne 5.9.2008 č. X Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla, že výše starobního důchodu žalobkyně se nemění z důvodu, že tzv. národní sólo důchod je vyšší než dílčený důchod k datu 22.7.2004. O obdobný přepočet výše českého starobního důchodu žalobkyně požádala dne 24.11.2008, rozhodnutím ze dne 5.5.2010 Česká správa

sociálního zabezpečení rozhodla o tom, že výše českého starobního důchodu se nemění a v odůvodnění žalobkyni vysvětlila podíl české a bulharské doby na výši důchodu ve srovnání s výší tzv. národního, sólo důchodu.

Podáním ze dne 31.5.2012 se žalobkyně domáhá zápočtu doby studia v Bulharsku a v Rusku s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4Ads 145/2011 ze dne 22.3.2012. Ze správního spisu soud zjistil, že ani bulharský nositel pojištění ani ruský nositel pojištění nepotvrdili doby studia žalobkyni, které získala na jejich území. Žalobkyně dne 30.11.1995 získala české státní občanství.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně uplatnila žádost o starobní důchod dne 12.5.2004 a v žádosti uvedla, že studovala na území SSSR a Bulharské republiky. Z tohoto důvodu Česká správa sociálního zabezpečení postupovala správně, pokud při výpočtu starobního důchodu žalobkyně aplikovala vedle českého zákona o důchodovém pojištění i Smlouvu mezi ČR a Bulharskou republikou č. 2/2000 Sb. m. s. a Dohodu mezi ČSR a SSSR č. 116/1960 Sb. Podle čl. 10 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb., ve znění ústavního zákona č. 395/2001 Sb. uvedené mezinárodní smlouvy mají přednost před českým zákonem o důchodovém pojištění, pokud stanoví něco jiného. Z tohoto důvodu pro případ hodnocení dob studia a dob zaměstnání, které žalobkyně získala na území Bulharské republiky a na území Ruské federace, bylo nutno použít tyto 2 mezinárodní smlouvy, které mají přednost před českým zákonem o důchodovém pojištění. K době studia od roku 1959 do roku 1963 na území Bulharska nemůže být přihlédnuto a její započtení je třeba posuzovat primárně podle Smlouvy mezi ČR a Bulharskem o sociálním zabezpečení. Uvedená smlouva je z hlediska způsobu rozdělení příslušnosti smluvních států k hodnocení dob pojištění proporcionálním smluvním dokumentem, což znamená, že započtení dob pojištění se řídí právními předpisy státu, v kterém se na danou osobu v daný okamžik vztahoval. Podle kolizních ustanovení Smlouvy jde v zásadě o stát, na jehož území byla doba získána a tento stát je zároveň příslušný k posouzení nároku na důchod a přiznání důchodu za tuto dobu a to za podmínek stanovených Smlouvou. K době studia od roku 1963 do roku 1967 na území Ruska nemůže být také přihlédnuto, neboť podle čl. 6 Dohody mezi ČSR a SSSR, o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb., důchody přiznávají a vyplácejí orgány sociálního zabezpečení té smluvní strany, na jejímž území občané, kteří mají nárok na důchod, trvale bydlí ke dni podání žádosti o důchod. Podle Dohody je Česká republika příslušná k přiznání důchodu za ruské doby pojištění, pokud účastník změnil ke dni podání žádosti trvalý pobyt v ČR. Při hodnocení doby studia získané na území bývalé SSSR, dnešní Ruské federace, je však nutné vycházet z potvrzení ruského nositele pojištění, neboť podle čl. 4 odst. 2 Dohody se započtení doby zaměstnání provádí podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla vykonávané práce nebo jí na roveň postavená činnost.

Pokud jde o rozsah a kvalifikaci dob pojištění, vychází český nositel pojištění z hodnocení těchto dob podle právních předpisů druhé smluvní strany poskytnutých ruským a bulharským nositelem pojištění. Není tedy možné, aby sám hodnotil či přehodnocoval data získaná od partnerské instituce podle toho, jak by ta která doba byla hodnocena podle českých předpisů. S takto prokázanými dobami pojištění nicméně bude dále pracovat „jako by byly získány na území ČR“. Z tohoto důvodu soud souhlasí s názorem České správy sociálního

zabezpečení, že doby pojištění včetně studia získané na území Bulharska a Ruské federace mohly být žalobkyni zhodnoceny pouze na podkladě potvrzení bulharského a ruského nositele pojištění, neboť se jedná o doby, které žalobkyně získala podle právních předpisů uvedených zemí. Při posuzování nároku žalobkyně nelze vycházet z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2012 sp. zn. 4Ads 105/2011, který řeší případ hodnotitelnosti dob pojištění získaných na území bývalého Sovětského svazu v situaci, kdy žádost o dávku důchodového pojištění byla uplatněna až po ukončení platnosti Dohody, tedy v situaci, kdy mezi Českou republikou a nástupnickým státem pozbyla Dohoda platnosti.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a Česká správa sociálního zabezpečení nemá na náhradu nákladů řízení ze zákona právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. února 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně